

Sygn. akt IV U 236/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Anna Guniewska
Protokolant:	M. Rykała-Płodzień

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2020 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy J. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania J. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J.

z dnia 27 stycznia 2020 r. nr : (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 236/20

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 10 września 2020 r.

Zaskarżoną decyzją z dnia 27 stycznia 2020 r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na podstawie art. 83 ust. 1 i art. 83b ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2019 r., poz. 300 ze zmianami) odmówił wnioskodawcy J. R. wznowienia postępowania w sprawie zakończonej prawomocną decyzją z dnia 17.05.2016 r. nr (...) uchylającą decyzję z dnia 12.01.2015 r. nr (...) oraz stwierdzającą, że od dnia 1.12.2013 r. do 30.11.2014 r. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, wnioskodawca podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu oraz wypadkowemu.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył J. R. domagając się jej zmiany i przywrócenia ustawodawstwa litewskiego w okresie od 12/2013 do 11/2014 – powołując się na litewski wyrok Sądu Administracyjnego.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS O/R. wniósł o jego oddalenie wskazując na taką samą argumentację, która była podstawą do wydania zaskarżonej decyzji. Wskazał, iż wnioskodawca nie przedstawił dowodu potwierdzającego prawomocność orzeczenia sądowego, na który się powołuje.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją z dnia 17.05.2016 r. nr (...) uchylił decyzję z dnia 12.01.2015 r. nr (...) o podleganiu wnioskodawcy ustawodawstwu litewskiemu w zakresie zabezpieczenia społecznego i stwierdził, że od 1.12.2013 r. do 30.11.2014 r. wnioskodawca jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu.

Decyzja organu rentowego z dnia 17.05.2016 r. nr (...) została przez wnioskodawcę zaskarżona i wyrokiem z dnia 23.08.2016 r. sygn. akt IV U 823/16 Sąd Okręgowy w Rzeszowie odwołanie to oddalił.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z dnia 20.04.2017 r. sygn. akt III AUa 874/16 oddalił apelację wnioskodawcy od w/w wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie.

Decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17.05.2016 r. nr (...) stwierdzająca, że od 1.12.2013 r. do 30.11.2014 r. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, wnioskodawca podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu stała się prawomocna.

W dniu 27.07.2017 r. wnioskodawca zgłosił w Oddziale wniosek o ponowne ustalenie właściwego ustawodawstwa – ustawodawstwa litewskiego za okres od 1.12.2013 r. do 31.01.2016 r.

Pismem z dnia 3.04.2018 r. Oddział podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w prawomocnej decyzji z dnia 16.05.2016 r. nr (...).

W dniu 20.12.2019 r. do organu rentowego wypłynął wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocną decyzją z dnia 17.05.2016 r., a to w związku z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego Republiki Litewskiej z 14.11.2019 r. Zdaniem wnioskodawcy wskazany wyrok stanowił podstawę do wznowienia postępowania w sprawie dotyczącej ustalenia właściwego ustawodawstwa.

Pismem z dnia 27.01.2020 r. organ rentowy zwrócił się do litewskiej instytucji zabezpieczenia społecznego z prośbą o zajęcie stanowiska w sprawie wnioskodawcy dotyczącej kwestionowania podlegania ubezpieczeniom społecznym na terytorium Litwy, a to w kontekście wyroku Sądu Okręgowego w Wilnie z dnia 14 listopada 2019 r. znak (...)

(dowód: k. 145 akt rentowych).

Z odpowiedzi uzyskanej z litewskiej instytucji zabezpieczenia społecznego wynika, że stroną pozwaną w powyższej sprawie był Państwowy Inspektor Pracy przy Ministerstwie Zabezpieczenia Społecznego i Pracy, a nie litewska instytucja zabezpieczenia społecznego (pismo k. 157 akt rentowych). W kwietniu 2020 r. ZUS ponownie zwrócił się do litewskiej instytucji zabezpieczenia społecznego, oraz Państwowego Inspektoratu Pracy przy Ministerstwie Zabezpieczenia Społecznego o Pracy o przysłanie wyjaśnień.

Instytucja litewska ponownie podtrzymała swoje stanowisko, że nie była stroną w sprawie, a orzeczenie Sądu nr (...) w sprawie administracyjnej nr (...) nie ma wpływu na ich stanowisko stwierdzające, iż J. R. nie podlega litewskiemu ustawodawstwu.

(dowód: pismo k. 164 akt rentowych).

Zgodnie z przepisem art. 83a ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2019 r., poz. 300 ze zmianami) – prawo lub zobowiązanie stwierdzone decyzją ostateczną organu rentowego ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną

przedłożone nowe dowody lub ujawnione okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na to prawo lub zobowiązanie.

Mając na uwadze powyższe, w sprawie nie zostały ujawnione okoliczności faktyczne istniejące przed wydaniem decyzji z dnia 17.05.2016 r. nr (...), które mają wpływ na zawarte w niej rozstrzygnięcie, jak również wnioskodawca nie przedstawił nowych dowodów sprawie.

Stosownie do treści art. 148¹ § 1 kpc Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo, lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

Zważywszy, iż postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie nie wymagało przeprowadzenia dowodów na rozprawie, żadna ze stron nie złożyła wniosku o przeprowadzenie rozprawy (art. 148¹ § 3 kpc), a także z uwagi na całokształt przytoczonych twierdzeń i dokonanych ustaleń, zaistniały podstawy do uznania, że przeprowadzenie rozprawy w sprawie nie jest konieczne.

Mając na uwadze poczynione ustalenia i ich ocenę prawną oraz treść powołanych przepisów Sąd w myśl art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie jako bezzasadne.